jaar oud, in 1856 naar Utrecht trok om aldaar zijn geluk te beproeven. Dat vond hij in eerste instantie bij Johanna Catharina Kok, met wie hij drie jaar later trouwde. Johanna was toen negentien. Op ander terrein liet het geluk hem aanvankelijk in de steek. Gerards ideaal was als zelfstandig koperslager en edelsmid aan de kost komen. De creativiteit daarvoor bezat hij zeker, maar zijn luchthartige aard verstond zich moeilijk met het zakendoen. In 1860 zag hij er geen gat meer in en wilde in loondienst gaan. De wilskrachtige en zakelijke Johanna dacht daar heel anders over en meldde kordaat: 'ik ben niet met een knecht getrouwd maar met een baas. Probeer eens wat voor de kerk te werken'. Johanna's woord was hier wet. Gerard ging aan de slag en slaagde er zo waar in klandizie te verwerven onder de kerkbesturen van verschillende rooms-katholieke parochies. Dat het gezin devoot, trouw en praktiserend katholiek was, zal daaraan zeker hebben bijgedragen. Zo is het aan Johanna Kok te danken dat uit de koperslagerij van haar man de Edelsmederij Brom kon groeien, die in de vormgeving van de emancipatie van het katholieke volksdeel zo belangrijk werd. En zij bleef zich met de zaak bemoeien ook na haar mans overlijden in 1882.

Hufen schreef *Meesters voor God en Kerk* voor de Memoreeks: verhalen uit het katholieke leven. Zo moet het boek ook gelezen worden. Het levert een haast eindeloos palet aan verhalen, geschiedenissen, anekdotes en vertelsels. En vertellen kan Hufen. Hij weet de lezer vaardig mee te nemen door het kleine universum van een opmerkelijke familie, een bijzonder bedrijf en opvallende en eigenzinnige, maar soms ook doodgewone medewerkers.

Na een inleidend hoofdstuk volgen zes hoofdstukken die een soort familiekroniek vormen. Na de eerste generatie van Gerard en Johanna volgt de tweede, waarbij Jan Hendrik Brom, de oudste zoon, de scepter over het bedrijf zwaaide. Hij was nog maar 21 jaar oud toen hij zijn vader moest opvolgen. Hij leek veel op hem: creatief en spontaan, maar ook onbekommerd. Maar goed dat hij kon rekenen op de krachtige steun van zijn moeder. Onder Jan Hendriks leiding werd de firma groot. Zelfs werd hij een vooraanstaand katholiek en hij en zijn gezin mochten zich rekenen tot het katholieke patriciaat.

Na zijn overlijden, in 1915, zetten zijn zonen Jan Eloy en Leo de firma voort. Jan Eloy trouwde met de Duitse Hildegard Fischer, die nationaal faam verwierf als naaldwerkkunstenares. Zij leidde een eigen atelier, waar kerkelijke opdrachten voor kazuifels, velums, vaandels en dergelijke, werden uitgevoerd. Voor particuliere opdrachtgevers werden zaken als wandtapijten vervaardigd. Joanna Brom, een zus van Jan Eloy en Jan, bleek talent te bezitten voor moeilijke emailleertechnieken en zij bereikte daarin een hoog niveau. Door weinig geëmancipeerde tijd, de conservatieve inslag van de edelsmederij en de dominantie van Jan Eloy en Leo, bleven Hildegards en Joanna's verdiensten echter op de achtergrond.

Hufen dist in deze familiekroniek veel interessante en aangenaam vertelde verhalen op, maar lijkt die nog al achteloos door het verhaal gestrooid te hebben, waardoor de lezer nog al eens de grote lijn achter de vele details en anekdotes ziet verdwijnen. De teugels hadden hier strakker aangehaald mogen worden. Iets simpels als een genealogisch schema had de lezer al een eind op weg kunnen helpen.

Na de familie geportretteerd te hebben legt Hufen het brandpunt bij het bedrijf. Ook in deze hoofdstukken bouwt de auteur het relaas op uit een veelheid aan gebeurtenissen, maar omdat een meer thematische opbouw is gekozen, hebben deze hoofdstukken een coherentere structuur. Hufen spaart de Broms niet. Hij maakt duidelijk dat zij lang niet altijd gemakkelijke werkgevers waren. De patroon-knechtverhouding was 'feodaal' volgens Hufen en er waren medewerkers die dat als 'neerdrukkend' ervoeren. De gevoelens van het personeel over hun patroons, het bedrijf en hun werk waren daarom ook ambivalent. Enerzijds hadden zij moeite met de hiërarchische en autoritaire cultuur waarin zij moesten werken, anderzijds waren zij vaak ook bezielde ambachtslieden, die trots waren op wat zij produceerden. De negatieve gevoelens zullen versterkt zijn door het feit dat de Broms zich nu niet bepaald als sociaal bevlogen patroons ontpopten. Zaken als een pensioenvoorziening kende het bedrijf niet. Dat neemt niet weg dat her oordeel verschilde van persoon tot persoon. Sommigen voelden zich religieus en sterk emotioneel betrokken bij wat zij deden, anderen zagen het gewoon als 'hun werk'.

Een hoofdstuk over de Tweede Wereldoorlog kon niet ontbreken. Deze periode is extra pikant, omdat Leo Brom rechts-radicale ideeën koesterde